

VZPOMÍNKA NA TÁBOR

Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky. (Žd 13:8)

1. čtení: Žalm 103:1-18

Hlavní čtení: **Židům 13:8**

Milí bratři, milé sestry, milé děti,

jak už zaznělo při prohlížení fotografií a videí z tábora, letošní téma dětského tábora bylo Cestování časem. Cestovali jsme různými epochami dějin lidstva. V neděli jsme se ocitli ve starověku, v pondělí ve středověku, v úterý v pravěku, ve středu v novověku a ve čtvrtek jsme úplně ulítli, to jsme byli v mimověku. Ke každému dni důmyslní vedoucí, instruktoři a sportáči připravili bohatý program pro děti, který začínal už na rozcvičce a končil v pozdních hodinách, třeba na louce při noční bojové hře. A každý den také probíhal biblický program pro děti a jejich vedoucí, při kterém jsme zpívali tony křesťanských písní a chval, četli jsme z Bible a probírali jsme různá témata. Celým táborem nás tentokrát provázely pasáže, a teď se podržte, těžkého a hlubokého novozákonního listu Židům.

Hned **V SOBOTU** jsme z listu Židům četli verš, který jste právě slyšeli:

- ***Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky. (Žd 13:8)***

Všechno se kolem nás mění. A my také. Každý z nás podléhá zubu času a v čase se také proměňuje. Třeba: Ze školáků se ze dne na den staly děti, které užívají prázdninového času. S některými dětmi jsme se viděli po roce. Proto jsme žasli, jak vyrostly, zesílily, jak některým zhrubl hlas. Přemýšleli jsme nad tím, jak se mění roční období, počasí, naše lidské nálady a rozpoložení, jak se v našich životech střídá zdraví a nemoc, síla a slabost, radost a smutek, veselí a pláč. A také jak se naši kamarádi mění. Někdy se máme mezi sebou rádi, a jindy si zase vjedeme do vlasů. Někdy spolu mluvíme a jindy si nemáme co říct. Přátelství mezi lidmi podléhá změnám, jako ostatně všechno kolem nás.

Ale je tu někdo, kdo se nemění. V proměnlivém a nestálém světě je v Duchu svatém mezi námi ten, který se nemění. Ježíš Kristus, ukřižovaný a vzkříšený Pán, který vstoupil do slávy Boží. On je s námi stále. Stále nás provází životem. Stále je nám nablízku. Stále nás miluje. Na to se můžeme spolehnout. A to dokonce i tehdy, když naše láska a vřelost vůči němu není zrovna stálá. Když z naší strany přátelství s Ježíšem kolísá. Ježíš Kristus a jeho láska k nám, to je vlastně jediná konstanta našeho života. Jinou nemáme! Tím jsme tedy odstartovali celý tábor. Důrazem na Boží stále silnou a hlubokou lásku k nám, skrze Krista.

V NEDELI jsme si připomínali jiný známý oddíl z listu Židům. Ocitli jsme se ve starověku, pro který je typická třeba vytrvalost. Mysleli jsme na pověstnou disciplínu Řecka a Říma, olympijské hry, gladiátorská klání. A připomínali jsme si prvního maratónského běžce. Proto jsme hned ráno četli tento oddíl:

- ***Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecko přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, ² s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu. ³ Myslete na to, co všecko on musel snést od hříšníků, abyste neochabovali a neklesali na duchu. (Žd 12:1-3)***

Život víry, život s Kristem není sprint na 60 metrů. Život s Kristem je dlouhý. Je to běh na dlouhou trať. A na dlouhé životní trati je třeba vydržet, vytrvat. Na jedné straně je třeba odhodit všechnu zbytečnou zátěž. Vlastně stále znovu a znovu ji odhazovat, protože se nás snadno přichytí. Je to náš hřích, který nám ztěžuje běh po cestách víry. Ale na druhé straně nám pomáhá vědomí, že mnozí před námi tou tratí proběhli do vítězného cíle. Třeba včera zmiňovaný Mistr Jan Hus. Ale také mnozí naši rodiče, babičky a dědečkové, bratři a sestry v Kristu. Nás posiluje naděje, že oni už jsou v cíli, u Pána Krista v Božím království, kam máme namířeno i my.

Ale stejně: Nejvíce nás posiluje náš nebeský trenér, Ježíš Kristus. Na něj se musíme dívat, když běžíme do jeho království. On tu trasu proběhl před námi. A měl na ní veliké těžkosti, kříž, potupu, bolest tělesnou, duševní. Dokonce si vzal na záda tu největší zátěž, všechny naše viny. Ale zvítězil! Doběhl do cíle. Byl vzkříšen. A co zvládl on, zvládneme s jeho mohutnou podporou i my. Víte, na táboře se poměrně často běhá, a tak nebyl problém dětem sdělit, že běh není snadný. Zároveň ale uznaly, že lépe se běhá společně, než když běží každý sám. A to je krásné na životě víry: Běžíme všichni spolu. Bok po boku!

V PONDĚLÍ jsme se dotkli tématu odvahy a strachu. To je dětem na táboře také blízké. Dětem je na táboře do breku často. Třeba: Než jsem se stačil vybalit, přišel za mnou jeden klučina, stoupl si do dveří a řekl: *Pane faráři, můžu promluvit?* Já na to: *Samozřejmě!* On začal plakat a křičel: *Já mám pod postelí kokon, z kterého se vylihnou pavouci.* A jeho kamarád z chatky, který tam stál s ním, pronesl: *To je pravda, z toho kokonu se vylihnou stovky pavouk!* A pláč ještě zesílil.

Strach z pavouků, z klíšťat, ze tmy, z noci, z fyzické námahy, z toho, že se s nikým neskamarádím, že kvůli mně prohraje můj tým, to všechno děti na táboře prožívají. Ale nakonec třeba zjistí, že jejich strach vůbec nebyl opodstatněný. To jim také při biblickém programu vysvětloval vedoucí Pavel. Vyprávěl jim svůj životní příběh. Od 13 let do 19 let měl strach, že je vážně nemocný. Jeho strach rok od roku narůstal. Nakonec se svěřil svým rodičům. Ti ho poslali k lékaři, on podstoupil vyšetření a zjistil, že to, čeho se obával, není zase tak strašné. Že se to vyřeší. Mně na tom příběhu zaujal jeden moment: A sice, že jediný, komu o svých zápasech Pavel vyprávěl, byl Bůh sám. Za ním se nebál přicházet. S ním se o tom nebál mluvit, byť mu často vyčítal, že je krutý, když si přeje, aby tak mladičkový zápasil s těžkými nemocemi. My jsme si ten den připomínali tento oddíl z listu Židům:

- ***19 Protože Ježíš obětoval svou krev, smíme se, bratři, odvážit vejít do svatyně 20 cestou novou a živou, kterou nám otevřel zrušením opony - to jest obětováním svého těla. 21 Máme-li tedy tak velikého kněze nad celým Božím domem, 22 přistupujme před Boha s opravdovým srdcem a v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou. 23 Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný.*** (Žd 10:19-23)

Ano, Bůh je svatý a dokonalý. Ano, my svatí a dokonalí nejsme. Ale Ježíš byl. A kdo v jeho jménu před Boha přistupuje, nemusí se bát, že by ho Hospodin od sebe odehnal, že by ho ignoroval, že by si ho nevšiml, že by ho neměl rád. Nemějme strach přistupovat před trůn milosti, bratři a sestry, ať už máte na srdci cokoli! Vždy se audience dočkáme, jakožto děti Boží skrze Krista, našeho Pána.

V ÚTERÝ jsme se ocitli v pravěku. Pračlověk je silně spjatý s přírodou. To byl náš důraz. A k tomu se nám hodil celodenní výlet. Cíl: Rohledna Travičná. Mnozí na ni vylezli a dívali se do dálky, na celý ten krásný svět kolem nás, který Bůh stvořil. Ale i ti, kteří měli strach vylézt nahoru, třeba já, měli ten den dost a dost podnětů k tomu, aby Pánu Bohu vzdali dík. Procházky lesem, po louce, za krásného počasí. A když k tomu připočtete ještě otevřený kiosek u hřiště, kde prodávali langoše, všechno bylo zalité Sluncem. Ten den jsme naslouchali třem úvodním veršům listu Židům, které zní takto:

- ***Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům ústy proroků; 2 v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky. 3 On, odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty, nese všechno svým mocným slovem.*** (Žd 1:1-3)

To jsou složité věty. Ale zvěst je nakonec jednoduchá. Stvoření je Boží! Stvoření patří Pánu Bohu, který všechno stvořil z lásky. Skrze Krista. A proto z lásky. Díky přírodě kolem nás, jak jsme si vyprávěli s dětmi a vedoucími, jsme nejen na světě, ale jsme na světě rádi. Příroda je také Boží způsob léčby našich duší. Procházka v přírodě je odvěký způsob, jak se obnovují naše vnitřní síly, jak přicházíme na jiné myšlenky, jak můžeme získat odstup od problémů, kterými jsme zaměstnaní. A je to Boží výmysl! Boží výmysl, který stále funguje. Bohu dík!

VE STŘEDU jsme cestovali do novověku. Začali jsme přemýšlením nad věčnou otázkou, která zní: *Co je člověk?* Děti měly sedm minut na to, aby spolu s vedoucími napsaly definici člověka. Odpověď na otázku krátkou, leč záladnou: *Co je člověk?* Bylo úžasné sledovat a slyšet, k čemu všemu došly. Jen namátkou: *Člověk je živá bytost, složitý organismus z buněk, z krve, z masa a kostí. Umíme prožívat tento svět hlouběji než ostatní stvoření. Jsme Boží obraz. Hřešíme, ale bylo nám odpuštěno. Dokážeme věřit v Pána Boha, občas ale i slepě kde koho a kde co následovat. Dokážeme ublížit druhým, ale také vzájemně komunikovat, pomáhat si, tvořit dobrá společenství. Jsme kreativní, zruční, vděční i uctiví.* List Židům v sobě přesně tuto otázku obsahuje. Přejímá ji z Žalmu 8:

- ***'Co je člověk, že ho máš, Bože, na mysli, a Syn člověka, že na něj hledíš?*** (Žd 2:6)

I Bible tedy tuto otázku pokládá. Ale vždycky jako modlitbu. Žalmista se ptá Boha, co je člověk. To znamená, že Boha z tohoto tázání nevyškrtává, na rozdíl od celých zástupů novověkých myslitelů, které žel Bůh přestal zajímat a zabývali se jen člověkem. To my nemůžeme. Nemůžeme přijít na to, kdo jsme, pokud z našeho tázání Boha, našeho Stvořitele a Zachránce, vyškrtáme. A byl jsem velice rád, že naše děti toto dobře pochopily i bez mého vysvětlování.

VE ČTVRTEK jsme se dostali do mimověku. Všechno bylo jinak. Nevěděli jsme, kdy jsme, kde jsme, jak na tom jsme. Bylo to zábavné. A u toho jsme na biblickém programu přemýšleli nad tím, zda je víra mimo. Zda život víry je či není úplně mimo. Zda se křesťané podobají žlutému týmu mimoňů. U toho jsme si připomínali život Abrahama, praotce víry, o kterém list Židům mluví s velikou úctou.

Poslechněme si ta krásná slova:

- ⁸ *Abraham věřil, a proto uposlechl, když byl povolán, aby šel do země, kterou měl dostat za úděl; a vydal se na cestu, ačkoli nevěděl, kam jde.* ⁹ *Věřil, a proto žil v zemi zaslíbené jako cizinec, bydlil ve stanech s Izákem a Jákobem, pro které platilo totéž zaslíbení,* ¹⁰ *a upínal naději k městu s pevnými základy, jehož stavitelem a tvůrcem je sám Bůh.* (Žd 11:8-10)

Je to tak... Víra, že držet se Hospodina a jeho zaslíbení má smysl, je v očích mnohých lidí úplně mimo. Víra, že kráčíme za Kristem vstříc budoucímu mesiášskému věku, zní uším mnohých jako pohádka, báčorka, výmysl divných jedinců, pověra, lež. A přesto se této víry praotců držíme. A kráčíme v jejich stopách. Nevíme přesně, kam jdeme. Žijeme jako cizinci. Víme, že náš život zde na zemi je jen provizorní, krátkodobý, jako bydlení ve stanech. Těch pár let zde na zemi není všechno. My od Boha očekáváme víc. Kráčíme vstříc Hospodinu, který pro nás připravil věčné příbytky. *Město s pevnými základy*, jak říká list Židům. A to jsme se snažili celý čtvrtek našim dětem předat: Ať se drží Pána Ježíše. Že to má smysl. Že to má zaslíbení. Ten den nám vedoucí Bety vyprávěla o svých krůčcích víry. A my všichni jsme podnikli dlouhou abrahamovskou pouť po okolí, jen podle mapy, bez fáborků. Všichni jsme došli do cíle, byť někteří bloudili, byť některé bolely nožičky.

A přišel **PÁTEK**. Odjíždíme domů. Několik dětí plakalo v sobotu i v neděli večer. Ale některé děti pláčou i v pátek, protože tábor, díky Bohu náš úžasný tábor, skončil. Čím se vybavit na cestu domů? Čím jiným než požehnáním. A z čeho jiného než z listu Židům. A tak jsme slyšeli a do svých srdcí si zapisovali tato slova:

- ²⁰ *A Bůh pokoje, který pro krev stvrzující věčnou smlouvu vyvedl z mrtvých velkého pastýře ovcí, našeho Pána Ježíše,* ²¹ *necht' vás posílí ve všem dobrém, abyste plnili jeho vůli; on v nás působí to, co se mu líbí, skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva na věky věků! Amen.* (Žd 13:20-21)